

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΗΛΕΙΑΣ
ΔΗΜΟΣ ΗΛΙΔΑΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΔΑ: 614ΩΩΡΘ-ΝΟ7

ΑΝΑΡΤΗΤΕΑ ΣΤΟ «ΔΙΑΥΓΕΙΑ»
ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Από το Πρακτικό 33/9.12.2025 της τακτικής συνεδρίασης της Δημοτικής Επιτροπής του Δήμου Ήλιδας.

Αριθμός Απόφασης 536/2025

ΘΕΜΑ: Περί άσκησης ή μη ενδίκων μέσων κατά της υπ'αριθμ. 160/2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας (Παράλληλη Έδρα Αμαλιάδας).

Στην Αμαλιάδα, σήμερα την 9^η Δεκεμβρίου 2025 ημέρα Τρίτη και ώρα 8.30', συνήλθε σε Τακτική Συνεδρίαση η Δημοτική Επιτροπή, ύστερα από τη με αριθμό 33/33295/5.12.2025 έγγραφη πρόσκληση του Προέδρου, η οποία επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στα μέλη της, σύμφωνα με το άρθρο 67 του ν. 3852/10 και τις σχετικές διατάξεις του άρθρου 75 του ν.3852/2010 (ΦΕΚ Α' 87) όπως ισχύει και των άρθρ. 8 & 9 του ν.5056/2023 (Α' 163).

ΠΑΡΟΝΤΕΣ

ΑΠΟΝΤΕΣ

1. Χριστοδουλόπουλος Χρήστος - Δήμαρχος/Πρόεδρος.	1.Ανδρουτσόπουλος Ανδρέας - μέλος.
2. Αθανασόπουλος Ιωάννης - μέλος.	2.Λυμπέρης Ιωάννης - μέλος.
3. Τσεριώνης Κωνσταντίνος - μέλος.	3.Χριστοφόρου Ευάγγελος-Αντιπρόεδρος.
4. Νικολόπουλος Χρήστος, αναπληρωματικό μέλος / αντικαταστάτης Αναγνωστόπουλου Κωνσταντίνου.	

Αφού διαπιστώθηκε ότι υπάρχει νόμιμη απαρτία, δεδομένου ότι σε σύνολο επτά (7) μελών δήλωσαν παρόντα τέσσερα (4) μέλη και απόντα τρία (3) μέλη, ο Πρόεδρος κ. Χριστοδουλόπουλος Χρήστος, κήρυξε την έναρξη της συνεδρίασης. Τα πρακτικά τηρήθηκαν από το δημοτικό υπάλληλο Χρήστο Ρούτση.

Ο Πρόεδρος ανακοίνωσε το 42^ο θέμα της ημερήσιας διάταξης και έθεσε υπόψη των μελών την γνωμοδότηση της Νομικής Συμβούλου του Δήμου και αναφέρονται τα εξής:

«ΘΕΜΑ: Περί άσκησης ή μη ενδίκων μέσων κατά της υπ'αριθμ. 160/2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας (Παράλληλη Έδρα Αμαλιάδας)

Α. ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

1. Η εταιρεία ΜΠΡΙΤΣΑΣ Ι. ΚΑΙ Π. ΚΑΙ ΣΙΑ ΕΕ, εδρεύουσα στην Αμαλιάδα είχε ασκήσει κατά του Δήμου Ήλιδας την με αριθμό εκθ. κατ. 453/ΤΜ/60/6-10-2016 αγωγή της Ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αμαλιάδας κατά του Δήμου Ήλιδας, δια της οποίας ζητούσε να της καταβάλει ο Δήμος το ποσό των 43.291,24 ευρώ νομιμοτόκως, ως και το ποσό των 10.389, 89 ευρώ, που αντιστοιχεί στο ΦΠΑ επί του κεφαλαίου, για υπηρεσίες φύλαξης του οχήματος ΜΕ 100898 μάρκας IVECO μηχανήματος έργων, τύπου υδροφόρας - καδοπληντυρίου, ιδιοκτησίας του Δήμου Ήλιδας, στο χώρο σταθμού μεταμόρφωσης οχημάτων εκμετάλλευσης της ενάγουσας εταιρείας, το οποίο όχημα είχε εμπλακεί σε τροχαίο θανατηφόρο ατύχημα την 7-7-2009. Η άνω αγωγή είχε συζητηθεί ερήμην του Δήμου και το Δικαστήριο είχε κάνει δεκτή την αγωγή της εταιρείας δια της υπ'αριθμ. 44/2018 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αμαλιάδας.

Κατά της ανωτέρω απόφασης ο Δήμος άσκησε Ενώπιον του Εφετείου Πατρών την από 12-6-2018 και με αριθμό κατ. 22/2018 έφεση του, η οποία συζητήθηκε και εκδόθηκε η υπ'αριθμ. 290/2023 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Πατρών, δια της οποίας απορρίφθηκε η αγωγή της αντιδίκου εταιρείας ως απαράδεκτη λόγω της αοριστίας της.

2. Εν συνεχεία η αντίδικος εταιρεία άσκησε εκ νέου ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας (Παράλληλη Έδρα Αμαλιάδας) την από 28-9-2023 και με αριθμό κατ. 680/ΤΜ/114/2023 αγωγή της, δια της οποίας ζητούσε να του καταβάλει ο Δήμος το ποσό των 43.291,24 ευρώ νομιμοτόκως, ως και το ποσό των 10.389, 89 που αντιστοιχεί στο ΦΠΑ επί του κεφαλαίου, για υπηρεσίες φύλαξης του οχήματος ΜΕ 100898 μάρκας IVECO μηχανήματος έργων, τύπου υδροφόρας -

καδοπληντυρίου, ιδιοκτησίας του Δήμου Ήλιδας, στο χώρο σταθμού μεταμόρφωσης οχημάτων εκμετάλλευσης της ενάγουσας εταιρείας.

Η άνω αγωγή συζητήθηκε στις 12-12-2024 ενώπιον του άνω Δικαστηρίου, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 160/2025 απόφαση, δια της οποίας έγινε εν μέρει δεκτή η αγωγή της ενάγουσας εταιρείας, υποχρεώνοντας τον Δήμο να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 37.425,17 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, με το επιτόκιο του άρθρου 45 του ν. 4607/2019, πλέον ΦΠΑ 24% ίσο με 8.982 ευρώ, υπό τον όρο έκδοσης του σχετικού φορολογικού παραστατικού, και ορίζοντας προσωρινά εκτελεστή την απόφαση για το ποσό των 5.000 ευρώ, συμψηφίζοντας τα δικαστικά έξοδα.

Ο Δήμος παραστάθηκε στο Δικαστήριο, προβάλλοντας: α. την ένσταση αοριστίας, η οποία δεν έγινε δεκτή από το δικαστήριο, καθόσον έκρινε την αγωγή ορισμένη, β. την ένσταση ακυρότητας της συμβάσεως ελλείψει τύπου, η οποία κρίθηκε ότι προβάλλεται αλυσιτελώς, καθόσον με την αγωγή η ενάγουσα δεν επικαλείται καμία σύμβαση επί της οποίας εδράζονται οι απαιτήσεις της, γ. την ένσταση περί πενταετούς παραγραφής, η οποία κρίθηκε νόμιμη από το Δικαστήριο και δ. την ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως της αγωγής κατ' άρθρο 281 ΑΚ, η οποία δεν έγινε δεκτή, καθόσον κρίθηκε ότι στην αγωγή δεν περιγράφεται συμπεριφορά του δικαιούχου, η οποία σε συνάρτηση με εκείνη του υπόχρεου να δημιουργεί ευλόγως την πεποίθηση, ότι δεν πρόκειται να ασκηθεί η αγωγή, ούτε άλλα περιστατικά ή ειδικές περιστάσεις που να κατέστησαν μη ανεκτή την άσκηση του δικαιώματος.

Σύμφωνα με την δικαστική απόφαση κρίθηκαν τα εξής: «...το όχημα μεταφέρθηκε αυθημερόν , δηλαδή στις 7-7-2009 στις εγκαταστάσεις της ενάγουσας εταιρείας στον ειδικό περιφραγμένο και φυλασσόμενο σταθμό παραμονής οχημάτων, προκειμένου να διενεργηθεί πραγματογνωμοσύνη. Κατόπιν περάτωσης της πραγματογνωμοσύνης την 2-2-2010, το όχημα παρέμεινε ακινητοποιημένο λόγω και των εκτεταμένων φθορών που είχε εκ του δυστυχήματος στις εγκαταστάσεις της ενάγουσας. Ωστόσο αμέσως μετά το πέρας της πραγματογνωμοσύνης, ο Παναγιώτης Μπρίτσας, εκπρόσωπος της ενάγουσας είχε έρθει σε προφορική επικοινωνία με τον αρμόδιο υπάλληλο του Δήμου Ήλιδας, από τον οποίο είχε και ζητήσει να έρθουν να παραλάβουν το όχημα, το οποίο καταλάμβανε χώρο λόγω του όγκου του στην επιχείρησή τους. Ο υπάλληλος του εναγόμενου Δήμου δεν αρνήθηκε, αντιθέτως ζήτησε να κρατηθεί το όχημα στις εγκαταστάσεις της ενάγουσας, καθώς η διαδικασία μετακίνησης θα ήταν ιδιαίτερα δυσχερής. Παρότι στην προφορική επικοινωνία τους ο εναγόμενος Δήμος είχε διαβεβαιώσει την ενάγουσα ότι θα απομάκρυνε το όχημα, εντούτοις δεν το έκανε. Η ενάγουσα λόγω των προφορικών διαβεβαιώσεων... ανέλαβε την φύλαξη του άνω περιγραφόμενου βαρέος οχήματος, χωρίς να υπάρχει έγγραφη εντολή και χωρίς υποχρέωση που να πηγάζει από οποιαδήποτε άλλη έννομη σχέση, εφόσον δεν αποδείχθηκε η κατάρτιση σύμβασης, από την οποία να δημιουργείται υποχρέωση της ενάγουσας να διαφυλάξει στις εγκαταστάσεις της το όχημα, γεγονός άλλωστε που δεν διαψεύδει αντιθέτως συνομολογεί και το εναγόμενο.... Από κανένα έγγραφο ή αξιόπιστη μαρτυρία δεν αποδεικνύεται πως το εναγόμενο δια των νομίμων εκπροσώπων του είχε καθ' οιονδήποτε τρόπο εκφράσει αντίρρηση για την φύλαξη του οχήματος από την ενάγουσα μετά το πέρας της πραγματογνωμοσύνης, αλλά αντιθέτως είχε εκφράσει την βούληση του στην ενάγουσα να παραμείνει το όχημα ως έχει για όσο χρονικό διάστημα απαιτείτο για την οργάνωση της μετακίνησής του. Εξάλλου ήδη τις 6-6-2014 και κατόπιν παρέλευσης τεσσάρων ετών παραμονής του οχήματος, το εναγόμενο απέστειλε στην ενάγουσα το υπ' αριθμ. 21043/2014 έγγραφο της, με το οποίο ζήτησε να ενημερωθεί εγγράφως για την διαδικασία που θα έπρεπε να ακολουθηθεί για την περισυλλογή του οχήματος του, εκδηλώνοντας εγγράφως την βούληση να μετακινήσει εν τέλει το όχημα από τις εγκαταστάσεις της ενάγουσας, παρότι η ίδια ως ιδιοκτήτης του οχήματος είχε υποχρέωση να μεριμνήσει και να παραλάβει το ως άνω όχημα. Σε απάντηση στο ως άνω έγγραφο η ενάγουσα προσκάλεσε το εναγόμενο να έρθει να παραλάβει το όχημα, ωστόσο το κάλεσε να καταβάλει και την δαπάνη φύλαξης για τα τέσσερα προηγούμενα χρόνια... Το εναγόμενο.... απάντησε με την από 5-10-2014 εξώδικη απάντηση- διαμαρτυρία - δήλωση πρόσκληση, με την οποία απλά αμφισβήτησε την υποχρέωση για το ποσό της αμοιβής.... και προσκάλεσε την ενάγουσα να της παραδώσει το όχημα. Αν και η ενάγουσα με την από 18-8-2014 εξώδικη απάντηση της προσκάλεσε τον εναγόμενο Δήμο, επιφυλασσόμενη παντός νομίμου δικαιώματος της για την αμοιβή, εντός 3 ημερών να παραλάβει το όχημα του, εντούτοις το τελευταίο και πάλιν αμέλησε και δεν προσήλθε παρά δύο έτη αργότερα.

Ο ισχυρισμός του εναγόμενου πως η ενάγουσα προχωρώντας στην φύλαξη του οχήματος δεν δρούσε σύμφωνα με την εικαζόμενη βούληση του ιδίου, καθώς ουδέποτε είχε λάβει γνώση εγγράφως για το πέρας της πραγματογνωμοσύνης, ούτε είχε υπόψη της ότι η ενάγουσα θα αξίωνε δαπάνες φύλαξης, άλλως θα είχε απομακρύνει το όχημα σε δικές του εγκαταστάσεις δεν κρίνεται πειστικός, καθώς το ζήτημα του κόστους παραμονής του βαρέος οχήματος στις εγκαταστάσεις της

ενάγουσας είχε τεθεί επανειλημμένως, ενώ ακόμα και όταν το 2014 έγινε η ανταλλαγή εξωδίκων δηλώσεων από την ενάγουσα, επιφυλασσόμενη για την αμοιβή της, το εναγόμενο ως ιδιοκτήτης και υπεύθυνος του οχήματος δεν προέβη ούτε τότε στις απαραίτητες ενέργειες για να μετακινήσει το όχημα, αντίθετα εν γνώσει του το άφησε υπ'ευθύνη και στην φύλαξη της ενάγουσας, με αποτέλεσμα το όχημα να παραμείνει στις εγκαταστάσεις της, για άλλα δύο έτη μέχρι και τις 18-11-2016, οπότε και παραλήφθηκε από εκπροσώπους του εναγόμενου....συντάχθηκε δε η προσκομιζόμενη από 18-11-2016 δήλωση παραλαβής οχήματος.

Όσον αφορά δεν τον ισχυρισμό ότι η ενάγουσα έδρασε δολίως και αντίθετα με το συμφέρον του εναγόμενου, προκειμένου να εισπράξει φύλακτρα, ενώ όφειλε να ειδοποιήσει άμεσα μετά το πέρας της πραγματογνωμοσύνης την αρμόδια Αστυνομική Αρχή, προκειμένου να κάνει όλες τις ενέργειες για την μεταφορά του οχήματος στην ΟΔΔΥ, είναι αβάσιμος καθώς η ενάγουσα εταιρεία ουδεμία ευθύνη είχε να μεριμνήσει για την καθ'οιονδήποτε τρόπο μετακίνηση του οχήματος.....Ωστόσο από τα ως άνω αποδειχθέντα περιστατικά το εναγόμενο ουδέποτε εξέφρασε βούληση απόσυρσης του οχήματος στην ΟΔΔΥ, αντιθέτως είχε εκφράσει βούληση επιστροφής του οχήματος στον ίδιο και χρήσης αυτού από τις υπηρεσίες του όπως προκύπτει από την από 5-8-2014 εξώδικη δήλωση του προς την ενάγουσα....η ενάγουσα ανέλαβε την φύλαξη σε δικό της χώρο, τον οποίο υπό κανονικές συνθήκες θα τον εκμεταλλευόταν επ'αμοιβή και το παρέδωσε εν τέλει το 2016...Βάσει των αποδειχθέντων πραγματικών περιστατικών αποδεικνύεται ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις περί διοίκησης αλλοτρίων υπό την μορφή της γνήσιας διοίκησης αλλοτρίων, εφόσον η ενάγουσα ανέλαβε με άτυπη εντολή αλλότρια υπόθεση ενεργούσα προς το συμφέρον του Δήμου.

Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η διοίκηση της ξένης υπόθεσης συνιστούσε εν προκειμένω παροχή υπηρεσιών από την ενάγουσα εταιρεία, η οποία παρέχεται με αμοιβή, προσδιοριζόμενη με το υπ'αριθμ. πρωτ. 23814/2663/15/4/2005 έγγραφο του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών, η οποία κρίθηκε εύλογη.... Όσον αφορά την ένσταση παραγραφής έγινε δεκτή μερικώς και κρίθηκε ότι οι αξιώσεις της ενάγουσας για το έτος 2011 είναι παραγεγραμμένες.

Β. ΛΟΓΟΙ ΕΦΕΣΗΣ:

1ον. Διότι όχι ορθά παρά κατ'εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και παρά το νόμο, δεν αποδείχθηκαν στο Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο προφορικές οχλήσεις της αντιδίκου εταιρείας προς τον Δήμο Ήλιδας μετά την περάτωση της πραγματογνωμοσύνης και την φύλαξη του οχήματος ήδη από την 10-2-2010 στις εγκαταστάσεις της αντιδίκου. Αντίθετα ο Δήμος έλαβε γνώση για πρώτη φορά στις 6-6-2014 μετά την αποστολή εγγράφου από την εταιρεία. Ως εκ τούτου από το έτος 2010 έως και το έτος 2014 η εν λόγω εταιρεία ουδεμία προφορική, αλλά ούτε και έγγραφη όχληση έκανε προς τον Δήμο για την παραλαβή του οχήματος και την απόδοση σε αυτήν των δαπανών φύλαξης.

Περαιτέρω η διοίκηση αλλοτρίων ρυθμίζεται από τις διατάξεις των άρθρων 730-740 του Α.Κ., ως ενοχή εξωδικαιοπρακτική, που παράγεται αμέσως από το νόμο μεταξύ του διοικητή και του κυρίου της υποθέσεως και μάλιστα από μόνο το γεγονός ότι ο διοικητής χειρίζεται και διοικεί ξένη υπόθεση, χωρίς να έχει δικαίωμα ή σχετική υποχρέωση από το νόμο ή από σύμβαση. Οι διατάξεις αυτές διακρίνουν τη διοίκηση αλλοτρίων σε γνήσια και μη γνήσια. Η γνήσια διοίκηση αλλοτρίων διακρίνεται σε θεμιτή και αθέμιτη, η δε, μη γνήσια σε αυτή που διεξάγεται εν γνώσει του διοικητή ότι χειρίζεται ξένη υπόθεση και σε αυτή που διεξάγεται εν αγνοία του, οπότε, πρόκειται για ιδιοτελή κατά πλάνη διοίκηση αλλοτρίων.

Η έννοια της γνήσιας διοικήσεως αλλοτρίων συντρέχει όταν, κατ'άρθρο 730 του Α.Κ., όποιος διοικεί χωρίς εντολή ξένη υπόθεση έχει υποχρέωση να τη διεξάγει προς το συμφέρον του κυρίου και σύμφωνα με την πραγματική ή την εικαζόμενη θέλησή του, δεν λαμβάνεται δε υπόψη αντίθετη θέληση του τελευταίου για τη διοίκηση της υπόθεσής του, αν αντιβαίνει στο νόμο ή στα χρηστά ήθη. Εφόσον ο διοικητής ανέλαβε τη διοίκηση της ξένης υπόθεσης και τη διεξάγει ως ξένη, προς το συμφέρον και σύμφωνα με την πραγματική ή εικαζόμενη θέληση του κυρίου, πρόκειται για γνήσια θεμιτή διοίκηση αλλοτρίων και ο διοικητής έχει δικαίωμα, κατ'άρθρο 736 του ίδιου Κώδικα, να ζητήσει από τον κύριο τις δαπάνες της διοικήσεως και την ανόρθωση των ζημιών, κατά τις διατάξεις για την εντολή, που εφαρμόζονται αναλόγως, άλλως, πρόκειται για γνήσια μεν, αθέμιτη όμως, διοίκηση αλλοτρίων και ο διοικητής δικαιούται, κατ'άρθρο 737 του Α.Κ., να ζητήσει μόνο την απόδοση των δαπανών του, κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού.

Αντίθετα, πρόκειται για μη γνήσια διοίκηση αλλοτρίων, όταν ο διοικητής διοικεί την ξένη υπόθεση σαν δική του, δηλαδή, αποβλέποντας στο δικό του συμφέρον. Στην περίπτωση αυτή, κατά το άρθρο 740 του Α.Κ., δεν εφαρμόζονται οι διατάξεις για τη διοίκηση αλλοτρίων, αλλά αυτές για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό ή τις αδικοπραξίες, εφόσον ειδικότερα η πλάνη του διοικητή οφείλεται σε αμέλειά του και η διοίκηση της ξένης υποθέσεως συνιστά παράνομη πράξη.

Αν όμως ο διοικητής γνωρίζει ότι πρόκειται για ξένη υπόθεση και παρόλα αυτά τη διοικεί σαν δική του, τότε, κατά το άρθρο 739 του ίδιου Κώδικα και με την επιφύλαξη της τυχόν ευθύνης του από

αδικοπραξία, έχει και πάλι τις υποχρεώσεις από τη διοίκηση αλλοτρίων, ενώ έχει δικαίωμα να απαιτήσει τις δαπάνες μόνο κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού.

Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, πραγματική βούληση υπάρχει, όταν ο κύριος της υπόθεσης έχει εκφραστεί περί της ανάγκης της ενέργειας των πράξεων, που εκτέλεσε ο διοικητής, ενώ, εικαζόμενη βούληση είναι, όχι εκείνη, την οποία μπορεί να εικάσει ο διοικητής, αλλά η βούληση, που μπορεί να θεωρηθεί, σε παρόμοιες περιστάσεις, αντικειμενικά ερευνώμενες, ως τέτοια του κυρίου της υποθέσεως, άλλως, πρόκειται για γνήσια μεν, αθέμιτη, όμως, διοίκηση αλλοτρίων. Αν ο διοικητής αλλοτρίων ενεργεί παρά την αντίθετη, ρητώς, εκφρασθείσα βούληση του κυρίου, η ενέργειά του αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ανταποκρίνεται προς την εικαζόμενη θέληση του κυρίου για τη διοίκηση της υποθέσεως, έστω και αν η επιχειρούμενη πράξη γίνεται προς το συμφέρον του τελευταίου. Το συμφέρον του κυρίου νοείται αντικειμενικώς, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η υποκειμενική παράσταση του διοικητή, αλλά η κρίση του μέσου συνετού ανθρώπου σε μια τέτοια περίπτωση. Λαμβάνεται δε υπόψη, όταν δεν μπορεί να διακριβωθεί η πραγματική ή η εικαζόμενη θέλησή του. Καταρχήν, δηλαδή, το συμφέρον αυτό είναι επικουρικό, σε σχέση με την εν λόγω θέληση του κυρίου.

Σε κάθε περίπτωση γνήσιας αθέμιτης ή μη γνήσιας διοίκησης αλλοτρίων πρέπει να ερευνάται αν συντρέχουν, για την αποκατάσταση των δαπανών, στις οποίες υποβλήθηκε ο διοικητής, οι προϋποθέσεις για τη γέννηση της αξιώσεως αδικαιολόγητου πλουτισμού. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 904 παρ. 1 του Α.Κ., όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια. Οι προϋποθέσεις αξίωσης αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι οι εξής: α) ο πλουτισμός του υποχρέου, β) η επέλευση του πλουτισμού από την περιουσία ή με ζημία του άλλου, γ) αιτιώδης συνάφεια μεταξύ πλουτισμού και ζημίας και δ) έλλειψη νόμιμης αιτίας. Για την απόδοση, δηλαδή, του πλουτισμού απαιτείται η σωρευτική συνδρομή των ανωτέρω προϋποθέσεων, οι οποίες αποτελούν τα στοιχεία του ορισμένου της αγωγής (Ολ.Α.Π. 22/2003). Από την ανωτέρω διάταξη προκύπτει σαφώς ότι βασική προϋπόθεση της ευθύνης εκ του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι η θετική ή αποθετική αύξηση της περιουσίας του λήπτη, δηλαδή, αν εχώρησε μετακίνηση οικονομικών στοιχείων από την περιουσία άλλου ή με ζημία τούτου, η οποία διαπιστώνεται με τη σύγκριση της περιουσίας του λήπτη, πριν και μετά τη μετακίνηση, γεννάται υποχρέωση του τελευταίου να αποδώσει την ωφέλεια σε εκείνον, από την περιουσία του οποίου προήλθε, εφόσον η διατήρησή της δεν δικαιολογείται από κάποια νόμιμη αιτία. Αντίθετα, η ζημία εκείνου, από την περιουσία του οποίου προήλθε η ωφέλεια του λήπτη, δεν ερευνάται, καθόσον, στόχος της αγωγής από το άρθρο 904 του Α.Κ. δεν είναι η αποκατάσταση της ζημίας του ενάγοντος, αλλά η αποκατάσταση του πλουτισμού του εναγομένου, ο οποίος, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 909 του ίδιου Κώδικα, πρέπει να υφίσταται, κατά το χρόνο επίδοσης της αγωγής (Ολ.Α.Π. 560/1974).

Γίνεται, εξάλλου, δεκτό ότι, με τις ανωτέρω διατάξεις, αποδίδεται ο συγκεκριμένος και πραγματικός πλουτισμός, αυτός, δηλαδή, που αποκόμισε ο λήπτης και όχι ό,τι θα μπορούσε να αποκομίσει ο μέσος άνθρωπος. Ενόψει τούτων, ως πλουτισμός νοείται και η εξοικονόμηση δαπανών, τις οποίες ο συγκεκριμένος λήπτης, υποθετικά, θα ενεργούσε και, λόγω της αδικαιολόγητης παροχής, τις απέφυγε (Ολ.Α.Π. 1773/1981). Κατά δε το άρθρο 908 εδ. α του ίδιου Κώδικα ο λήπτης οφείλει να αποδώσει το πράγμα που έλαβε ή το αντάλλαγμα που τυχόν έλαβε από αυτό. Στοιχείο του πραγματικού κάθε αίτησης αδικαιολογήτου πλουτισμού είναι, εκτός των άλλων, η ανυπαρξία ή ελαττωματικότητα της αιτίας, με βάση την οποία έγινε η περιουσιακή μετακίνηση και επήλθε ο πλουτισμός του λήπτη. Αν λείπει το στοιχείο αυτό, δηλαδή, αν η παραπάνω αιτία δεν είναι ανύπαρκτη ή ελαττωματική, δεν στοιχειοθετείται απαίτηση από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, αφού η απαίτηση αυτή προϋποθέτει έλλειψη αξίωσης από την αιτία, η οποία (αιτία) μπορεί να έχει ως πηγή τη σύμβαση ή την αδικοπραξία ή το νόμο (Ολ.Α.Π. 23/2003, Ολ.Α.Π. 22/2003).

Από τον συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει, ότι, σε περίπτωση που εκτελείται και παραδίδεται έργο ή παρέχονται υπηρεσίες ή εργασίες με άκυρη σύμβαση, ο αντισυμβαλλόμενος του παρέχοντος, που δέχεται το έργο ή τις υπηρεσίες, στο πλαίσιο των περιστάσεων αυτών, υποχρεούται να αποδώσει την ωφέλεια, την οποία απέκτησε, χωρίς νόμιμη αιτία και που συνίσταται, σε περίπτωση αδυναμίας αυτούσιας απόδοσης της παροχής, που έλαβε χώρα, στη χρηματική αποτίμηση του παρασχεθέντος έργου ή της παρασχεθείσας εργασίας ή υπηρεσίας και στη δαπάνη που εξοικονόμησε, στην οποία θα υποβαλόταν, αν την εκτέλεση του ίδιου έργου ή της εργασίας ανέθετε, με έγκυρη σύμβαση, σε άλλο πρόσωπο, το οποίο θα διέθετε τα ίδια επαγγελματικά προσόντα και ικανότητες (Α.Π. 3/2020, Α.Π. 1442/2014, Α.Π. 1462/2012, Α.Π. 1378/2011, Α.Π. 1057/2011, Α.Π. 1135/2010). Στην περίπτωση, που το έργο ή οι υπηρεσίες παρασχέθηκαν υπό περιστάσεις, που υποδηλώνουν γνήσια αθέμιτη διοίκηση αλλοτρίων, ο διοικητής δικαιούται, κατά τα

ανωτέρω εκτιθέμενα, μόνο τις δαπάνες, στις οποίες υποβλήθηκε, κατά τις διατάξεις αυτές (του αδικαιολόγητου πλουτισμού) και εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις τούτου.

Ο ισχυρισμός ότι ο πλουτισμός δεν σώζεται συνιστά ένσταση του εναγομένου στηριζόμενη στο άρθρο 909 του Α.Κ. και, συνεπώς, εναπόκειται στο λήπτη του πλουτισμού να επικαλεσθεί ως εναγόμενος και να αποδείξει, κατά το άρθρ. 338 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ., το γεγονός της απώλειας ή της μείωσης του αρχικού πλουτισμού του (Ολ.Α.Π. 294/1981). Ιδιαίτερη περίπτωση πλουτισμού είναι ο επιβαλλόμενος (ανεπιθύμητος) πλουτισμός, αυτός, δηλαδή, που αποκτάται, χωρίς τη βούληση του λήπτη, στον οποίο επιβάλλεται, χωρίς τη θέλησή του, καθώς αυτός δεν θα προέβαινε στη δαπάνη αυτή, ως μη έχων νομική ή πραγματική υποχρέωση προς τούτο. Στην περίπτωση αυτή, αν η ωφέλεια προσπορίστηκε στο λήπτη με την ελεύθερη βούληση του ζημιωθέντος, ο πλουτισμός δεν αναζητείται (562/2021 ΑΠ – δημοσιευμένη σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, 915/2011 ΑΠ, 784/2005 ΑΠ).

Εν προκειμένω, όπως πρηνέφερα, από την στιγμή που ο Δήμος δεν είχε ενημερωθεί εγγράφως το έτος 2010 από την εν λόγω εταιρεία περί των δαπανών φύλαξης του οχήματος, συνάγεται ότι δεν γνώριζα, αλλά ούτε και επιθυμούσα τον πλουτισμό μου και άρα ο πλουτισμός αυτός ήταν ανεπιθύμητος. Σε διαφορετική περίπτωση, ο δήμος θα φρόντιζε να παραλάβει και να φυλάξει το όχημα σε δικό του χώρο για να μην χρεώνεται τις εν λόγω δαπάνες.

2ον. Κακώς και εσφαλμένως το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο απέρριψε την ένσταση του Δήμου περί καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος κατ'άρθρο 281 ΑΚ, καθόσον η μη έγγραφη και έγκαιρη ενημέρωση του Δήμου από πλευράς της αντιδίκου εταιρείας, είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθεί υπέρογκη οφειλή. Το γεγονός αυτό αντίκειται στις αρχές της καλής πίστης κατ'άρθρο 288 ΑΚ και συνιστά καταχρηστική άσκηση δικαιώματος κατ'άρθρο 281 ΑΚ., καθόσον η αντίδικος εταιρεία κράτησε χωρίς ειδοποίηση το όχημα για 4 συναπτά έτη, επιτρέποντας την υπέρογκη συσσώρευση δαπανών, και μη ενεργοποιώντας άμεσα την νόμιμη διαδικασία παραλαβής του οχήματος μέσω ΟΔΔΥ, διεκδικώντας μετά από χρόνια δαπάνες από τον Δήμο, ο οποίος δεν είχε καμία πραγματική δυνατότητα επέμβασης.

3ον. Διότι όχι ορθά και κατ'εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έκανε δεκτή την αγωγή της αντιδίκου, ενώ αν έκρινε ορθά θα την απέρριπτε, καθόσον η αντίδικος εταιρεία δεν τήρησε τις εκ του νόμου υποχρεώσεις της, ήτοι να αναγγείλει κατ'άρθρο 733 ΑΚ αμέσως στον κύριο ότι ανέλαβε τη διοίκηση και να περιμένει τις οδηγίες του και όχι μετά από 4 χρόνια ολόκληρα χρόνια να αποστείλει έγγραφο στον Δήμο περί ενημέρωσης του ως προς την διαδικασία παραλαβής του οχήματος. Επίσης όφειλε η αντίδικος εταιρεία να λογοδοτήσει κατ'άρθρο 734 ΑΚ στον κύριο για την διεξαγωγή της υπόθεσης, πλην όμως ουδέποτε λογοδότησε στο Δήμο. Όλα αυτά δημιούργησαν στον δήμο την εύλογη πεποίθηση ότι είχε την πρόθεση η εταιρεία να μην απαιτήσει τις δαπάνες του κατ' άρθρο 738 παρ. 1.

Συνεπώς αφενός ουδεμία αξίωση περί δαπανών έχει απέναντί του Δήμου η αντίδικος εταιρεία, αφετέρου τυχόν άσκηση τέτοιου δικαιώματός του είναι καταχρηστική και κακώς απερρίφθη η ένστασή του Δήμου περί καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος.

4ΟΝ Σύμφωνα με την υπ'αριθμ. 30870/1983 υπουργική απόφαση και το άρθρο 46 του ΚΟΚ, σε περίπτωση ακινητοποίησης του οχήματος για λόγους σοβαρής μηχανικής ή άλλη βλάβης, ο ιδιοκτήτης βαρύνεται με την δαπάνη μεταφοράς και φύλαξης κατ'ανώτατο όριο 2 μηνών, ενώ μετά την πάροδο του διαστήματος αυτού, αν δεν εμφανισθεί ο ενδιαφερόμενος τα οχήματα με μέριμνα της αστυνομικής αρχής παραδίδονται στον ΟΔΔΥ, ο οποίος καταβάλλει την δαπάνη μεταφοράς και φύλαξης. Ο χρόνος φύλαξης των οχημάτων για τον οποίο ο ιδιώτης δικαιούται αμοιβής έναντι τόσο του ιδιοκτήτη, όσο και του ΟΔΔΥ, εκτείνεται από την είσοδο των οχημάτων αυτών στις εγκαταστάσεις του χώρου φύλαξης και έως την παρέλευση διμήνου από την επιβολή της ακινητοποίησης στην πρώτη περίπτωση και από την ειδοποίηση των ιδιοκτητών στην δεύτερη. Μετά την πάροδο του διμήνου, στην μεν περίπτωση της επιβολής του διοικητικού μέτρου της ακινητοποίησης καθίσταται υποχρεωτική νομιμοποίηση του ΟΔΔΥ, στον οποίο μεταφέρεται το όχημα με μέριμνα της αστυνομικής αρχής για την καταβολή των δαπανών μεταφοράς και φύλαξη. Στην δε περίπτωση απομάκρυνσης οχημάτων από τον τόπο του δυστυχήματος για οποιαδήποτε αιτία (ΥΑ 2515/1993), η νομιμοποίηση του ΟΔΔΥ για την καταβολή των δαπανών μεταφοράς και φύλαξης επί δίμηνο πάντα είναι υποχρεωτική μετά την παράδοση του οχήματος σε αυτόν με μέριμνα της αστυνομικής υπηρεσίας. Και τελολογικά ωστόσο με δεδομένο ότι μετά την παρέλευση δύο μηνών και μετά από ειδοποίηση του ιδιοκτήτη, σε περίπτωση μη προκαταβολής των εξόδων καθιερώνεται εκ του νόμου νομιμοποίηση του ΟΔΔΥ για παράδοση του οχήματος προς εκποίηση και καταβολή των εξόδων μεταφοράς και φύλαξης από το ποσό της εκποίησης.

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο όλως εσφαλμένως και κατά παράβαση του νόμου έκρινε ότι ο Δήμος δεν εξέφρασε βούληση απόσυρσης του οχήματος στην ΟΔΔΥ, ενώ το αληθές είναι ότι ουδέποτε υπήρξε εκ μέρους μου σιωπηρή ή ρητή δήλωση βούλησης για τη φύλαξη του περιγραφόμενου στην

αγωγή της αντιδίκου οχήματος, καθόσον η αντίδικος παρέλαβε το άνω όχημα από το Τμήμα Τροχαίας Αμαλιάδας, δυνάμει του υπ'αριθμ. 2514/9/20/7-7-2009 εγγράφου του ανακριτικού υπαλλήλου Αναστόπουλου Ιωάννη, με το οποίο διορίστηκε το ομόρρυθμο μέλος της εφεσίβλητης Παναγιώτης Μπρίτσας, πραγματογνώμονας, προκειμένου να αποφανθεί από μηχανολογικής πλευράς για την καλή λειτουργία ή όχι του άνω οχήματος, το οποίο είχε εμπλακεί σε θανατηφόρο τροχαίο ατύχημα. Η αντίδικος δηλαδή παρέλαβε προς φύλαξη το όχημα, δυνάμει του άνω αναφερομένου εγγράφου του Τμήματος Τροχαίας Αμαλιάδας και όχι δυνάμει έγγραφης σύμβασης συναφθείσας μεταξύ του Δήμου και της αντιδίκου, που να της ανέθετε την πραγματογνωμοσύνη ή τη φύλαξη του άνω οχήματος. Περαιτέρω και μετά την ολοκλήρωση της πραγματογνωμοσύνης από το άνω ομόρρυθμο μέλος της αντιδίκου, το έτος 2010, η τελευταία ουδέποτε κατέστησε στον Δήμο γνωστό εγγράφως ότι περατώθηκε η πραγματογνωμοσύνη, προκειμένου να παραλάβει το όχημα και ουδέποτε ενημέρωσε τον Δήμο ότι της όφειλε αμοιβή για την φύλαξη του οχήματος, που προέβλεπε δυνάμει της άνω έγγραφης εντολής του Τμήματος Τροχαίας Αμαλιάδας και όχι της αρμόδιας Υπηρεσίας του Δήμου. Σε κάθε περίπτωση οι δαπάνες φύλαξης δεν μπορούν να υπερβαίνουν το δέμηνο. Ως εκ τούτου από την στιγμή που παρήλθε το δέμηνο και από την στιγμή που δεν είχε ο Δήμος ενημερωθεί για την παραλαβή του οχήματος, όφειλε η εταιρεία το έτος 2010 και μετά την παρέλευση του διμήνου να ενημερώσει τον ΟΔΔΥ για παράδοση του οχήματος προς εκποίηση και καταβολή των εξόδων μεταφοράς και φύλαξης από το ποσό της εκποίησης. Συνεπώς κακώς επιδικάσθηκαν στην αντίδικο τα αναφερόμενα στην απόφαση κονδύλια.

Επειδή η Δημοτική Επιτροπή είναι το κατά νόμον αρμόδιο αποφασιστικό όργανο για την άσκηση ή μη όλων των ένδικων βοηθημάτων και των ένδικων μέσων, καθώς και για την παραίτηση από αυτά, πλην των περιπτώσεων δικών που αφορούν στον προσδιορισμό ή τη μετατροπή της εργασιακής σχέσης μεταξύ εργαζομένων και του δήμου, στις οποίες η άσκηση ενδίκων μέσων είναι υποχρεωτική. Επίσης, αποφασίζει τον συμβιβασμό ή την κατάργηση δίκης που έχει αντικείμενο ποσό έως εξήντα χιλιάδες (60.000) ευρώ, πλέον ΦΠΑ. Όταν το αντικείμενο της δίκης είναι άνω του ποσού αυτού, τότε εισηγείται τη λήψη απόφασης από το δημοτικό συμβούλιο. Δεν επιτρέπεται συμβιβασμός ή κατάργηση δίκης για απαιτήσεις μισθών, επιδομάτων, αποζημιώσεων, εξόδων παράστασης, εξόδων κίνησης και γενικά μισθολογικών παροχών οποιασδήποτε μορφής, εξαιρουμένων εκείνων για τις οποίες το νομικό ζήτημα έχει επιλυθεί με απόφαση ανωτάτου δικαστηρίου. Η απόφαση της Δημοτικής Επιτροπής για τις περιπτώσεις των προηγούμενων εδαφίων, πλην αυτών που αφορούν στον προσδιορισμό ή τη μετατροπή της εργασιακής σχέσης κατά τα προβλεπόμενα στο πρώτο εδάφιο, λαμβάνεται ύστερα από γνωμοδότηση δικηγόρου, η έλλειψη της οποίας συνεπάγεται ακυρότητα της σχετικής απόφασης. Η παρούσα ρύθμιση ισχύει και όταν η αρμοδιότητα ασκείται από το δημοτικό συμβούλιο. (παρ.1 άρθρο 72 Ν.3852/10).

Γ. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ενόψει όλων των παραπάνω, η πρωτόδικη απόφαση στηρίχθηκε σε εσφαλμένη ερμηνεία των νόμων περί διοίκησης αλλοτρίων και σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των αποδείξεων και των πραγματικών περιστατικών και ως εκ τούτου γνωμοδοτώ την άσκηση του ενδίκου μέσου της έφεσης κατά της υπ'αριθμ. 160/2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας (Παράλληλη Έδρα Αμαλιάδας).».

Κατόπιν τούτων ο Πρόεδρος κάλεσε τα μέλη να τοποθετηθούν και να ψηφίσουν.

Η Δημοτική Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη: το άρθρο 9 «Αρμοδιότητες δημοτικής επιτροπής - Προσθήκη άρθρου 74 Α στον ν. 3852/2010, του ν.5056/2023 (163 Α'), όπως τροποποιήθηκαν και ισχύουν και τη γνωμοδότηση,

Αποφασίζει ομόφωνα

Την άσκηση του ενδίκου μέσου της έφεσης κατά της υπ'αριθμ. 160/2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας (Παράλληλη Έδρα Αμαλιάδας).

Κατά της παρούσας χωρεί προσφυγή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 227 Ν. 3852/2010, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 118 του Ν.4555/18 (ΦΕΚ 133Α) «Πρόγραμμα ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ Ι».

Η απόφαση αυτή πήρε αύξοντα αριθμό 536/2025

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ/ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ/ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ